

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนากิจกรรมถนนคนเดินวัวลาย

อ. เมือง จ. เชียงใหม่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน

Participation of entrepreneurs in the development Walking Street Activities Wualai in Muang Chiang Mai Province as a source of sustainable cultural tourism

จารุณี ทองจันทร์เทพ¹ วรัญญา กันทะ²

สาขาวิชาการบัญชี คณะบัญชี มหาวิทยาลัยธนบุรี¹

สาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธนบุรี²

jarunee_vaew.ja@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อรับรู้การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนากิจกรรมถนนคนเดินวัวลายให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ ผู้ประกอบการที่จัดกิจกรรมบนถนนวัวลาย อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 160 ราย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

ผลของการศึกษาพบว่า

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาถนนคนเดินวัวลายให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน ประกอบด้วย การค้นหาปัญหา การวางแผน การปฏิบัติ การตัดสินใจ และการติดตามประเมินผล

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหา มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการมีส่วนร่วมในการวางแผน โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

คำสำคัญ : การมีส่วนร่วม / ถนนคนเดินวัวลาย / แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน

Abstract

This study aimed to recognize the participation of entrepreneurs in the development Walking Street Activities Wualai in Muang Chiang Mai Province as a source of sustainable cultural tourism. The sample groups in this study consisted of entrepreneurial on Walking Street Activities Wualai in Muang Chiang Mai Province which had 54 samples. A set of questionnaire was applicable as a tool when gathering the data; the data derived was then analyzed by Descriptive statistics, consisting of frequency and percentage.

The results of the study.

Participation of entrepreneurs in the development Walking Street Activities Wualai in Muang Chiang Mai Province as a source of sustainable cultural tourism include to find problem, operation, planning, decision making and evaluation .

The sample groups majority are involved in the problem. Participate in activities. Participation in decision making. Participate in the evaluation. Overall, the medium level. but participation in the planning . Overall, in the least.

Keywords : Participation / Walking Street Activities / source of sustainable cultural tourism

1. บทนำ

ปัจจุบันธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่มีหลากหลายรูปแบบเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ กิจกรรมถนนคนเดิน(Walking Street) เป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมในจังหวัดภาคเหนือโดยเฉพาะจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งบนถนนคนเดินเป็นแหล่งรวบรวมงานศิลปะ ดนตรี การแสดงออกของประเพณีในการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมพร้อมทั้งการจำหน่ายสินค้าพื้นเมืองในรูปแบบต่าง ๆ จากความร่วมมือของถนนคนเดินท่าแพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ซึ่งเป็นถนนคนเดินเศรษฐกิจแห่งแรกของจังหวัดเชียงใหม่ ทำให้เกิดถนนคนเดินอีกหลายสายโดยได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ลักษณะของถนนคนเดินเน้นรูปแบบไม่มีกฎจราจรการเดินนักท่องเที่ยวสามารถเดินบนถนนได้อย่างอิสระ จนเป็นที่ยอมรับระดับประเทศ (ททท.)ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มจัดถนนคนเดินนั้น ในปีพ.ศ.2545 ถนนคนเดินท่าแพ ภายหลังได้มอบหมายให้เทศบาลนครเชียงใหม่เป็นเจ้าภาพดูแล ภายหลังได้ขอไปยังถนนราชดำเนินจนเป็นที่นิยม ปัจจุบันถนนคนเดินราชดำเนินเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของ อ.เมือง จ.เชียงใหม่

จากความสำเร็จของถนนคนเดินท่าแพและถนนคนเดินราชดำเนินเทศบาลนครเชียงใหม่ได้มีนโยบายเพื่อให้ถนนคนเดินววาลัยเป็นสถานที่ท่องเที่ยวประเภทถนนคนเดินอีกแห่งหนึ่งด้วยบรรยากาศของถนนคนเดินววาลัยมีเอกลักษณ์ทางด้านเครื่องเงิน การตีเงิน มีชุมชนดั้งเดิมที่คงอนุรักษ์หมู่บ้านผลิตเครื่องเงิน โบราณของ จ.เชียงใหม่ไว้อยู่ โดยจัดกิจกรรมถนนคนเดินววาลัยทุกบ่าย – ค่า ของทุกวันเสาร์ เริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่ 6 พ.ย. 2547 เป็นต้นมา (ศุภกิจ วรอุไร, 2548 : 6)

จากข้อมูลของการท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ ถนนคนเดินววาลัยยังไม่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับถนนคนเดินท่าแพและถนนคนเดินราชดำเนิน เพื่อการพัฒนาถนนคนเดินววาลัยให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงสนใจทำงานวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนากิจกรรมถนนคนเดินววาลัย อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน”

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อรับรู้การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนากิจกรรมถนนคนเดินวัวลายให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research)

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร(Population) ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการที่จัดกิจกรรมถนนคนเดินวัวลาย อ.เมือง จ. เชียงใหม่ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 250 ราย

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการที่จัดกิจกรรมถนนคนเดินวัวลาย อ.เมือง จ. เชียงใหม่ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 160 ราย

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม มี 4 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจ ส่วนที่ 2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาถนนคนเดินวัวลาย ส่วนที่ 3. การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาถนนคนเดินวัวลายให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน ส่วนที่ 4. ข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

4. ผลการวิจัย

ผลการวิจัย สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามและข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจ

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี มีสถานภาพสมรสแล้ว สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นคนในพื้นที่ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ซึ่งจำหน่ายสินค้าหรือบริการเป็นอาชีพเสริม มีรายได้จากการค้าขายในกิจกรรมถนนคนเดินเฉลี่ยต่อเดือน 5,001 – 10,000 บาท สินค้าที่จำหน่ายเป็นสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์จากผ้า/ของตกแต่งบ้าน ซึ่งขายสินค้าในลักษณะขายปลีก และเป็นสินค้าที่ผลิตขึ้นเพื่อขายเอง ไม่ได้จดทะเบียนการค้า และไม่เป็นสินค้า OTOP ส่วนเหตุผลที่มาจำหน่ายสินค้าหรือบริการในกิจกรรมถนนคนเดินวัวลาย เพราะมีผู้ซื้อจำนวนมาก

4.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาถนนคนเดินวัวลาย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ ทัศนคติเกี่ยวกับคนในชุมชนได้รับความรู้และวิทยาการใหม่ๆจากการท่องเที่ยว และทัศนคติเกี่ยวกับพื้นที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ จะได้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวมากขึ้นมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนทัศนคติเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมในพื้นที่จะถูกทำลายโดยนักท่องเที่ยว ทัศนคติเกี่ยวกับการก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่เพิ่มมากขึ้นและทัศนคติเกี่ยวกับการทำให้วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชุมชนในพื้นที่เปลี่ยนไปมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตระหนักถึงประโยชน์ต่อส่วนรวมจากการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยสามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การตระหนักต่อการจ้างงานในท้องถิ่นที่มีมากขึ้น การตระหนักต่อแหล่งท่องเที่ยวได้รับการอนุรักษ์ และการตระหนักต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมและวิถีความเป็นอยู่ของชุมชนในพื้นที่ไม่ให้เปลี่ยนแปลง มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด การตระหนักต่อท้องถิ่นได้รับการส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์

เชิงวัฒนธรรมมากขึ้น มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนการตระหนักถึงสภาพแวดล้อมของชุมชนได้รับการพัฒนา มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตระหนักถึงปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การตระหนักต่อการรับรู้ถึงปัญหาความเสื่อมโทรมของพื้นที่ การตระหนักต่อการรณรงค์ให้มีการอนุรักษ์พื้นที่ที่ท่องเที่ยว และการตระหนักต่อการร่วมลงมือพัฒนาให้พื้นที่เป็นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการตระหนักต่อการเห็นสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวถูกทำลาย และการตระหนักต่อการร่วมมือกันเพื่อแก้ไขปัญหาการถูกทำลายของแหล่งท่องเที่ยว มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีแรงจูงใจทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยสามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การได้รับค่าตอบแทนจากการท่องเที่ยวในรูปของตัวเงิน และการที่เศรษฐกิจของชุมชนได้รับการพัฒนาในทางที่ดีขึ้น มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด การทำให้คนในท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้น กลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนการได้รับความสนใจจากนักลงทุนเข้ามาประกอบธุรกิจมากขึ้น และประชาชนมีความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตที่ดีกว่าเดิมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

การได้รับคำชักชวนจากบุคคล หรือหน่วยงานใด ในภาครัฐ ภาคเอกชน หรือ ผู้นำหมู่บ้าน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยสามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การได้รับคำชักชวนจากเทศบาล นครเชียงใหม่ และได้รับการชักชวนจากนักท่องเที่ยว มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการได้รับคำชักชวนจาก กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือ คณะกรรมการของพื้นที่ การได้รับคำชักชวนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

(สำนักงานเชียงใหม่) และการได้รับคำชักชวนจากผู้ประกอบการบนถนนคนเดินวัวลาย มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย

4.3 การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาถนนคนเดินวัวลายให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การมีส่วนร่วมในการอำนวยความสะดวกในการค้นหาปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในระดับมาก การมีส่วนร่วมในการสำรวจข้อมูลและทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และการมีส่วนร่วมประเมินความเป็นไปได้ในการดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง การมีส่วนร่วมในการศึกษาสาเหตุของปัญหาต่าง ๆ และการมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหาและกำหนดประเด็นปัญหา อยู่ในระดับน้อย ส่วนการมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการค้นหาปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการวางแผนด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยสามารถแยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การมีส่วนร่วมวางแผนระเบียบของแต่ละกิจกรรม การมีส่วนร่วมในการอำนวยความสะดวกในการวางแผนกิจกรรมต่าง ๆ และการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการวางแผนอยู่ในระดับปานกลาง การมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการวางแผนอยู่ในระดับน้อย การมีส่วนร่วมในการสนับสนุนด้านวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการวางแผนอยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด ส่วนการมีส่วนร่วมในการเขียนและจัดทำแผนกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันอยู่ในระดับน้อยที่สุด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถแยก

เป็นประเด็นต่าง ๆ ได้ตั้งการมีส่วนร่วมปฏิบัติตามแผน หรือกิจกรรม การมีส่วนร่วมในการชักชวนผู้อื่นให้เข้าร่วม กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย การมีส่วนร่วมในการอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามแผน และการมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ในการดำเนินกิจกรรมตามแผนอยู่ในระดับปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน โดย ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถแยกเป็น ประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การมีส่วนร่วมตัดสินใจในการ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และการมีส่วนร่วมตัดสินใจวาง กฎระเบียบของกิจกรรมต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วน การมีส่วนร่วมกำหนดแผนงานหรือ โครงการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมเลือกกิจกรรมในการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมกำหนด คัดเลือก บุคลากรในการ ปฏิบัติกิจกรรม และการมีส่วนร่วมตัดสินใจในการสรุปผล การดำเนินงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน โดย ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถแยกเป็น ประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้ การมีส่วนร่วมประเมินผลกิจกรรม การมีส่วนร่วมติดตามและหาแนวทางในการปรับปรุงการ ดำเนินงาน การมีส่วนร่วมประเมินผลการปฏิบัติงานตาม แผนในรอบปีที่ผ่านมา การมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ ปัญหา/อุปสรรคในการดำเนินงาน และการมีส่วนร่วมใน การควบคุมกฎเกณฑ์และมาตรการด้านการท่องเที่ยวอยู่ใน ระดับปานกลาง ส่วนการมีส่วนร่วมในการอำนวยความสะดวกและให้การสนับสนุนการประเมินผลอยู่ในระดับ น้อย

5. อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการ ในการพัฒนาถนนคนเดินวัวลายให้เป็น สถานที่ยั่งยืนเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหา มีส่วนร่วมในการ

ปฏิบัติกิจกรรม มีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล โดย ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผล การศึกษาของนภดล นพรัตน์ (2551) เรื่อง การมีส่วนร่วม ของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลเวียงใต้ อำเภอป่าซาง จังหวัด แม่ฮ่องสอน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การ ค้นหาปัญหา การปฏิบัติกิจกรรม และการติดตาม ประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีส่วน ร่วมในการวางแผน โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ส่วนการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยภาพรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นภดล นพรัตน์ (2551) เรื่อง การมีส่วนร่วมของชุมชนใน การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน : กรณีศึกษาเทศบาล ตำบลเวียงใต้ อำเภอป่าซาง จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการวางแผน อยู่ในระดับ ปานกลาง และมีส่วนร่วมน้อยในการตัดสินใจในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่ กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะแตกต่างกัน คือ การศึกษาคั้งนี้ใช้ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการที่จัดกิจกรรมบนถนนวัว ลาย อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ในขณะที่การศึกษาของนภดล นพรัตน์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ บริเวณเทศบาลตำบลเวียงใต้ อำเภอป่าซาง จังหวัด แม่ฮ่องสอน ทั้งที่เป็นชาวบ้านรวมถึงผู้ประกอบการใน พื้นที่ โดยเลือกสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทน จำนวน 295 หลังคาเรือน

6. ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

จากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มี ความคิดเห็นว่า สินค้าที่นำมาขายอยากให้เป็นสินค้า หัตถกรรม สินค้าพื้นเมือง อาหารพื้นเมือง สินค้าที่เป็น เอกลักษณ์ของเชียงใหม่ รวมไปถึง การละเล่น ดนตรี ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ไม่อยากให้มีสินค้าโรงงาน สินค้า มือสอง เข้าม่าจำหน่าย จนทำให้เอกลักษณ์ของถนนคนเดิน

วัลลาชอุกกลินไปบ้างในบางส่วน อยากให้เป็นแหล่ง
เผยแพร่ศิลปหัตถกรรม วัฒนธรรม ประเพณีของชาว
เชียงใหม่และชุมชนบ้านวัลลาชให้เป็นที่ยึดถืออย่าง
แพร่หลาย ช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของชุมชน และดำรง
เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมไว้ไม่ให้สูญหาย เพื่อเป็นถนนคน
เดินที่มีความยั่งยืนสืบต่อไป

7. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

การศึกษารั้งนี้เป็นการศึกษาการมีส่วนร่วมของ
ผู้ประกอบการในการพัฒนากิจกรรมถนนคนเดินวัลลาช อ.
เมือง จ.เชียงใหม่ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
แบบยั่งยืนซึ่งเป็นถนนคนเดินเพียงแห่งเดียวในอีกหลาย
แห่งในจังหวัดเชียงใหม่ ดังนั้น ในการศึกษาครั้งต่อไปควร
ขยายขอบเขตการศึกษาไปยังถนนคนเดินอื่นในจังหวัด
เชียงใหม่ด้วย เพื่อที่จะได้พัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรมแบบยั่งยืนสืบไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัย เรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ
ในการพัฒนากิจกรรมถนนคนเดินวัลลาช อ.เมือง จ.
เชียงใหม่ ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบยั่งยืน
เสร็จสมบูรณ์ลงได้ด้วยความรู้ความกรุณาอาจารย์บัญชา เกิดมณี
อธิการบดี ดร.นภวรรณ เข้มชูดิ รองอธิการบดีฝ่าย
บริหาร ดร.อุไรรัตน์ เข้มชูดิ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
คณะกรรมการพิจารณางานวิจัย คณะบดี ผู้อำนวยการ
สำนัก คณาจารย์และบุคลากรมหาวิทยาลัยธนบุรีทุกท่านที่
กรุณาให้คำแนะนำและแสดงความคิดเห็นด้วยดีมาตลอด
จนกระทั่งงานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้ทำการศึกษาจึง
ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ประกอบการบนกิจกรรมถนน
คนเดินวัลลาช อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ที่ให้ความอนุเคราะห์
สละเวลาในการตอบแบบสอบถาม ทำให้ผู้ศึกษานำข้อมูล
มาใช้ในการประมวลผลและทำให้การค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อ
ใช้จัดทำงานวิจัยมีความสะดวกมากขึ้น

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และ
ครอบครัวที่ให้ความสนับสนุนและให้กำลังใจด้วยดีมาโดย
ตลอด

บรรณานุกรม

- [1] เฉลิมชัย คำแสน และคณะ.2550.โครงการพหุกิจกรรม
การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงราย.
- [2] เนตรนภา นามวงศ์.2547.ผลทางเศรษฐกิจจากการจัด
กิจกรรมถนนคนเดินวันอาทิตย์ ถนนราชดำเนิน
อ.เมือง จ.เชียงใหม่. การค้นคว้าแบบบัณฑิต
มหาวิทยาลัย.มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [3] นุชจรินทร์ ทับทิม (2553) วิจัยเรื่อง “การสื่อสาร
อัตลักษณ์ของชุมชนบ้านวัลลาช จังหวัดเชียงใหม่ผ่าน
กิจกรรมถนนคนเดิน”.ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการ สื่อสารศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [4] นกคณ นพรัตน์ (2551) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการ
พัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน : กรณีศึกษาเทศบาล
ตำบลเวียงใต้ อำเภอป่าข่อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน.
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
การเมือง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [5] ปวีณา โทนแก้ว.2541.ปัจจัยที่กำหนดรูปแบบการใช้
จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยของคนไทย.
การค้นคว้าแบบอิสระ.เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต.
บัณฑิตมหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [6] พลอยศรี โปราณานนท์.2545.เชียงใหม่กับแนวทางการ
จัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน.การค้นคว้าแบบอิสระ
บัณฑิตมหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [7] พรทิพย์ เขียรธีรวิทย์.2547.อุตสาหกรรมนำเที่ยวใน
จังหวัดเชียงใหม่,ชุดวิจัย: “มูลค่าเพิ่มในประเทศของ
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย, เชียงใหม่:
สถาบันวิจัยสังคมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.รายงานการ
วิจัย เสนอต่อสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

- [8] ระวีวรรณ โอพารัตน์มณี และคณะ (2547) .ถนนคนเดินในเขตเมืองเชียงใหม่.กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- [9] ศิริวรรณ เสรีรัตน์และเจริญ โชไชย คำอธิบายศัพท์ทางการตลาดและการขาย กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์ กราฟฟิค อาร์ต

- [10] สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว.2552. รายงานสถิติการท่องเที่ยวภายในประเทศ ปี 2551 (ภาคเหนือ) ภายใต้ข้อมูลโครงการสำรวจสัดส่วนพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ปี2551. โครงการจัดทำรายงานสถิตินักท่องเที่ยวประจำปี 2551. กรุงเทพมหานคร.
- [11] สุปัญญา ไชยชาญ.2542.พจนานุกรมศัพท์ทางการตลาดอังกฤษไทย กรุงเทพฯ:พี.เอ.ลิฟวิ่ง

